

Pescuirea minunată - chemarea lui Dumnezeu

În călătoria vieții pământești, simțim câteodată îndoiala, limitele și nevrednicia noastră omenească în ceea ce facem. Nu cugetăm cele ce sunt ale lui Dumnezeu, ci cele ce sunt ale oamenilor. Ar trebui ca viața noastră de creștini să fie, în toate făptuirile ei, un răspuns pozitiv la chemarea lui Dumnezeu, o împlinire a poruncilor Lui, o năzuință puternică de a ne potrivi viața cu voia Lui. Să ne unim gândurile noastre cu cele ale lui Dumnezeu și să-L iubim pe El. Atunci vom înțelege adevăratul rost al vieții noastre creștine. Vom constata atunci fiecare în parte că nu putem realiza nimic trăitor în afara învățării Lui, în afara legilor statornicite de El. Toate strădaniile noastre în afara cuvântului Lui sunt zadarnice. Să avem inimile curate ca să ne putem bucura de lucrarea dumnezeiască sfântitoare și mântuitoare a lui Dumnezeu în viața noastră. Dumnezeu lucrează în lume prin mijlocirea inimilor care se deschid liber spre El și atunci El lucrează ca o revărsare de lumină, de pace și de iubire, vindecând necazurile, limitele, neîmplinirile și îndoielile noastre cotidiene. În calitatea noastră de oameni, trebuie să ne redescoperim vocația de ființe libere și lucrătoare. În toată strădania noastră bună, să pătrundem în adâncul credinței. Suferința, durerea și pierderea sunt cele ne

întăresc credința. Necazurile, piedicile sau încercările sunt puse ca să le trecem, iar nu ca să ne oprim sau să ne întoarcem păgubași. Încercările de tot felul sunt binecuvântate de Dumnezeu și trimise oamenilor, ca primindu-le și trecând peste ele să le prefacem în bucurie. Ori de câte ori ne întâlnim cu Dumnezeu în necazuri, toate sunt chemări de a-i fi mai aproape, de a-i fi ucenici, și de a-i propovădui binefacerile Lui către noi. Mare trebuință au oamenii, frații noștri, de mărturia că în încercări este mai aproape Dumnezeu de noi și noi de El. Să pătrundem rosturile vieții acesteia și ale tuturor încercărilor ei, că sfârșitul lor e moartea păcatului și întâlnirea nedespărțită cu Dumnezeu. Fără găsirea lui Dumnezeu în încercările vieții, viața noastră ar fi o noapte de osteneală zadarnică. Nu pricepem viața fără Dumnezeu, dar Îl pricepem pe Dumnezeu din necazurile vieții - bune toate - și din ele propovăduim pe Dumnezeu. Mântuitorul nostru Iisus Hristos dăruiește oamenilor putere, curaj și bucurie după măsura credinței lor în El și a iubirii lor față de El și de Biserica Sa. De aceea, El cheamă și astăzi pe oameni să fie ucenici ai Săi, pentru a binevesti Evanghelia iubirii milostive și a deveni credincioși pe calea mântuirii, spre slava Preasfintei Treimi și bucuria Sfintei Biserici. Să urmăm Mântuitorului Iisus Hristos, ascultând și împlinind învățătura Sa dumnezeiască și împărtășindu-ne de harul dumnezeiesc sfântitor prin participarea la viața liturgică a Bisericii. Amin.

ACOPERĂMÂNTUL MAICII DOMNULUI

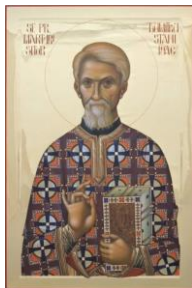
Creștinii ortodocși de pretutindeni au cinstit-o și o cinstesc pe Maica Domnului ca o apărătoare și rugătoare pentru poporul binecredincios. Ea se roagă neîncetat pentru noi păcătoșii, mijlocind înaintea Fiului său, Mântuitorul nostru Iisus Hristos. Preasfânta Născătoare de Dumnezeu și-a arătat puterea ei prin minunile pe care le-a făcut în decursul istoriei asupra tuturor acelor care au cerut ajutorul ei. Sărbătoarea cinstirii Sfântului Acoperământ are ca temei întâmplarea din anul 911 în timpul împăratului Bizanțului Leon cel înțelept. Atunci în Biserica Vlaherne din Constantinopol se săvârșea priveghere de toată noaptea. Biserica era plină de credincioși. Spre dimineață, Preasfânta Născătoare de Dumnezeu s-a arătat stând în văzduh ținându-și omoforul întins ca un acoperământ deasupra tuturor credincioșilor. Acest eveniment văzut de Sfântul Andrei cel nebun pentru Hristos și ucenicul său Epifanie îl consemnează Sfânta Biserică în ziua de 1 octombrie. Praznicul acesta îndeamnă pe toți creștinii la rugăciune, deoarece pe toți cei care cer ajutorul lui Dumnezeu, Maica Domnului îi acoperă cu Sfântul ei Acoperământ. Să zicem toți cântarea din Acatistul Acoperământului Maicii Domnului: *Bucură-te, bucuria noastră; acoperă-ne pe noi de tot răul cu cinstitul tău Acoperământ!*

Să fim oameni buni, iar atunci roadele vor veni de la sine

Biserica reprezintă pe Hristos-Domnul, Care este Capul Bisericii, iar Umanitatea-trupul, formată din noi, cei ce suntem mădularele Bisericii, Duhul Sfânt fiind cel ce unește toate componentele într-un singur organism, Biserica. Aceasta este susținută de lucrarea Duhului în Biserică, Duh care sădește în mădularele Bisericii, harul și darurile lui Hristos, sfîntînd aceste mădulare și dându-le viață, viața cea dumnezeiască, viața lui Hristos. Lucrarea aceasta a Duhului în Biserică în ceea ce privește membrii ei nu se face fără o colaborare a acestora. Roadele noastre nu se pot manifesta decât în urma împreună-lucrării noastre cu Duhul, care suflă în Biserică. Prin Duhul, noi intrăm într-o legătură directă cu Hristos, prin care ne putem desăvârși. În această colaborare se manifestă și sporește iubirea dintre noi și El și desăvârșirea noastră. De aici vin roadele care se arată și pe care le cunoaștem; sunt darurile Duhului Sfânt, pe care le-am primit la Taina Mirungerii, manifestate în virtuți, virtuți care ar trebui să împodobească viața tuturor celor ce viețuiesc în Hristos. Mântuirea pe care o dorim cu toții n-o putem obține decât prin harul lui Dumnezeu, cu care colaborăm prin credința și faptele bune care izvorăsc din aceasta, nici unul dintre acești termeni amintiți neputând lipsi. Roadele văzute sunt faptele noastre cele bune care ne definesc drept ucenici ai Mântuitorului. Mântuirea nu e un concurs în care fiecare caută să strângă cât mai multe roade, ci roadele să fie cele care ne transformă sub lucrarea Duhului, pentru că Mântuitorul Hristos nu vrea de la noi să fim plini de roade doar, ci să fim oameni buni, pentru că atunci roadele vor veni de la sine. Slavă Ție, Doamne!

Sfântul Preot Mărturisitor Dumitru Stăniloae – 4 octombrie

Sfântul Preot Mărturisitor Dumitru Stăniloae s-a născut în data de 16 noiembrie 1903. Părintele Dumitru Stăniloae s-a născut în localitatea Vlădeni din județul Brașov și a urmat cursurile Liceului confesional umanist „Andrei Șaguna”, apoi, în 1922, a primit o bursă la Universitatea din Cernăuți. Acolo a elaborat lucrarea de licență sub îndrumarea profesorului Vasile Loichiță, despre botezul copiilor, primind apoi o bursă pentru studii de specializare la Atena. În anul 1928, coordonat de același îndrumător de la licență, Părintele Stăniloae și-a susținut teza de doctorat la Cernăuți. Titlul lucrării a fost Viața și opera patriarhului Dosoftei al Ierusalimului și legăturile lui cu Țările Românești. Anul următor a plecat să studieze la Berlin, unde i-a avut profesori pe Hans Lietzmann și Reinhold Seeberg. La Paris și la Belgrad a studiat Bizantinologie și Dogmatică și a documentat opera originală a Sfântului Grigorie Palama. La întoarcerea în țară a fost încadrat profesor suplinitor la catedra de Teologie fundamentală a Academiei Teologice „Andreiene”, unde a desfășurat activitate didactică timp de 17 ani. În data de 5 octombrie 1930 s-a căsătorit cu Maria (născută Mișu), doi ani mai târziu a fost hirotonit preot, iar peste încă un an, în 8 octombrie, s-a născut fiica lui, Lidia. În anul 1946 a publicat la Sibiu primul volum din traducerea Filocaliei și tot în același an a fost transferat la Facultatea de Teologie a Universității din București, urmându-l la catedra de Teologie ascetică și mistică pe Nichifor Crainic. Din anul 1950 a participat la întâlnirile Rugului aprins, din care nu a făcut parte, dar a unde a conferențiat de câteva ori. Odată cu valul de arestări în anul 1958, Părintele Dumitru Stăniloae a fost arestat și închis la Aiud. Cinci ani mai târziu, după ce a fost eliberat a lucrat ca funcționar la Biblioteca Sfântului Sinod. A devenit membru corespondent al Academiei Române din 1990, iar membru titular din 1991. A trecut la cele veșnice în ziua de 5 octombrie 1993. Părintele Dumitru Stăniloae, profesor de teologie la Sibiu și la București, a fost canonizat de Sinodul Bisericii Ortodoxe Române în iulie 2024, cu titulatura: Sfântul preot mărturisitor Dumitru Stăniloae și cu data de cinstire în ziua de 4 octombrie.

Prietenia

Prietenia nu este o proprietate sau o însușire a cuiva, ci ea este o stare care se manifestă în spațiul sufletesc. Ea se fundamentează pe încredere, confidență, apropiere, dar și pe o necesară egalitate sufletească pe care prietenii trebuie să și-o respecte. Chiar dacă cele mai fertile prietenii s-au dovedit a fi între persoane aflate la vârstă la care sunt dispuse să ofere din viața și experiența lor și tineri dornici să primească, ele au avut ca fundament această egalitate sufletească. În această egalitate a primat generozitatea celui care oferă și bucuria celui care primește. Prietenia este necesară în construirea propriei personalități, dar ea trăiește marcată în același timp de o anumită încredere față de prieteni.

† *Un gând de iubire și o vorbă bună adresată unui om necăjit, poate valora mai mult decât orice comoară de aur.*

PROGRAM LITURGIC

ZIUA	ORA	SLUJBE / ACTIVITĂȚI
Marti 30 septembrie	18:00	<i>Priveghere la Măn. Popăuți</i>
Miercuri 1 octombrie	07:00 - 11:00	Utrenia și Sfânta Liturghie Pomenirea celor adormiți
	18:00	Paraclisul Sf. Icoane Portărița
Vineri 3 octombrie	18:00	Taina Sfântului Maslu
Sâmbătă 4 octombrie	07:00	Sfânta Liturghie și pomenire
	18:00	Vecernia Duminicii a 19-a
Duminică 5 octombrie	07:00 - 11:00	Utrenia Duminicii a 19-a Sfânta Liturghie
	11:15	Program de bibliotecă

Poveste cu două fețe

Astăzi am găsit o monedă. Era de 1 ban, m-am uitat la ea, m-am aplecat, am ridicat-o și am văzut că e urâtă, murdară, veche, fără valoare și cel mai important, avea două fețe. Am studiat-o și m-am gândit că pot să o schimb total. Așa că am spălat-o, am curățat-o, am șters-o frumos, i-am dat luciu, am făcut-o să sclipească precum aurul. Dar, mi-am dat seama că, deși am vrut eu s-o fac unică, să o ridic în ochii lumii, de fapt ea a rămas tot fără valoare. Era tot o monedă de 1 ban, și cel mai important, avea două fețe. În viață, cunoști asemenea oameni pe care îi ridici, îi cureți, îi prezinți în fața lumii foarte lucioși și cu o poziție socială bună. Dar, ei rămân aceiași oameni, fără valoare și ba mai mult, cu două fețe.

Coșul cu struguri

O femeie săracă, trecea odată pe lângă o vie plină de struguri. „Cât mi-aș dori, zise femeia, să am un ciorchine din aceștia!”, își zise ea. În acea clipă, stăpânul viei trecea pe acolo. După ce o salută, îi spune: „Doamnă, ai dori cumva un ciorchine?”. Și la răspunsul ei afirmativ, s-a afundat în vie ca să taie ciorchini. Și femeia așteptă cinci minute, zece; un sfert de ceas a trecut, fără ca stăpânul viei să se întoarcă. În cele din urmă, i-a fost greu să mai aștepte, gândindu-se că acela o uitase și, a dat să plece. Dar, iată, că în aceeași clipă, încărcat cu un paner plin cu struguri aleși, i-a ieșit înaintea stăpânului și i-a spus zâmbind: „Iartă-mă că am întârziat! Dar am vrut să-ți aleg niște struguri buni”. De multe ori, în rugăciunea noastră, cerem ceva de la Dumnezeu. Dar neprimind răspuns imediat, credem că Dumnezeu ne-a uitat. Însă după puțin timp, răspunsul vine, plin de îmbelșugare și binecuvântare, cum nici nu ne-am fi putut închipui. Și ne cuprinde atunci o rușine pentru împuștinarea credinței noastre! Dumnezeu întârzie, vrea să ne umple coșul cu bunătățile Sale, înainte de a-l oferi sufletului nostru, care a cerut doar un ciorchine.

Mă supăr doar când vreau eu

Un călugăr era irascibil. Se supăra foarte repede, aproape din orice. Deși se ruga neîncetat lui Dumnezeu să îl scape de supărare, de fiecare dată când se ridica de la rugăciune, se mânia pe unul dintre frați. La un moment a îndrăznit să-l spună lui Dumnezeu: „Doamne, nu Te-am rugat eu să mă scapi de supărare? De ce mă lași să mă cert cu frații așa des?”. Dumnezeu i-a răspuns: „Cum vrei tu să exersezi refuzul supărării fără materie primă? Nu Mi-ai spus tu să te scap de supărare? De aceea îți trimit mereu pe cineva, ca să ai ocazie să nu te superi chiar dacă îți dă motiv. Nu poți să înveți să înoți într-un bazin fără apă. Tot așa este și cu răspunsul Meu la rugăciunile tale! Numai tu ești stăpân pe reacțiile tale”. Călugărul s-a luminat și de atunci își spunea mereu: „Mă supăr când vreau eu”.

